

ROMANIA

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

pentru modificarea și completarea unor acte normative din domeniul ordinii și siguranței publice

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. I. – Legea nr. 61/1991 pentru sancționarea faptelor de încălcare a unor norme de conviețuire socială, a ordinii și liniștii publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 96 din 7 februarie 2014, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 2, punctele 1) și 31) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„1) săvârșirea în public de fapte, acte sau gesturi obscene, proferarea de injurii, expresii jignitoare sau vulgare, amenințări cu acte de violență împotriva persoanelor sau bunurilor acestora, de natură să tulbure ordinea și liniștea publică sau să provoace indignarea cetățenilor ori să lezeze demnitatea și onoarea acestora;

.....
31) refuzul unei persoane de a da relații pentru stabilirea identității sale sau de a se prezenta la sediul poliției, la cererea ori la invitația justificată a organelor de urmărire penală sau a organelor de ordine publică, aflate în exercitarea atribuțiilor de serviciu;”

2. La articolul 3 alineatul (1), literele a), c) și d) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„a) cu amendă de la 100 lei la 500 lei, cele prevăzute la pct. 3), 4), 11), 14), 17), 18), 22), 33) și 34);

.....
c) cu amendă de la 500 lei la 1.500 lei, cele prevăzute la pct. 2), pct. 5) – 10), pct. 13), 15), 19), 20), 26), 29), 31) și pct. 32);

d) cu amendă de la 2.000 lei la 3.000 lei, fapta prevăzută la pct. 27) și 30);”

3. După articolul 4 se introduce un nou articol, articolul 4¹, cu următorul cuprins:

„Art. 4¹. – Repetarea contravențiilor prevăzute la art. 2 pct. 1), 25), 26) și 27), într-un interval de 24 de ore de la constatarea primei fapte, se sancționează după cum urmează:

a) cu amendă de la 500 lei la 1.500 lei sau prestarea a 50 – 100 de ore de activități în folosul comunității, faptele prevăzute la pct. 1) și 25);

b) cu amendă de la 2.000 lei la 3.000 lei sau prestarea a 70 – 120 de ore de activități în folosul comunității, faptele prevăzute la pct. 26);

c) cu amendă de la 3.000 lei la 6.000 lei sau prestarea a 100 – 150 de ore de activități în folosul comunității, faptele prevăzute la pct. 27).”

4. Articolul 9 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 9. – Dispozițiile prezentei legi se completează cu prevederile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare.”

Art. II. – Legea nr. 218/2002 privind organizarea și funcționarea Poliției Române, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 307 din 25 aprilie 2014, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 26 alineatul (1), punctele 2 și 4 se modifică și vor avea următorul cuprins:

„2. aplică măsuri pentru menținerea ordinii și siguranței publice, aplică măsuri, potrivit competențelor stabilite prin lege, pentru prevenirea și combaterea fenomenului infracțional și terorismului, de identificare și contracarare a acțiunilor elementelor care atentează la viața, libertatea, sănătatea și integritatea persoanelor, a proprietății private și publice, precum și a altor interese legitime ale comunității;

.....

4. asigură, direct sau în cooperare cu alte instituții abilitate potrivit legii, executarea controalelor tehnice și intervențiilor pirotehnice pentru prevenirea, descoperirea și neutralizarea dispozitivelor explozive, radioactive, nucleare, chimice sau biologice amplasate în scopul tulburării ordinii publice, vătămării integrității corporale, sănătății persoanelor sau provocării de daune proprietății publice ori private;”

2. La articolul 26 alineatul (1), după punctul 4 se introduc două noi puncte, punctele 4¹ și 4², cu următorul cuprins:

„4¹. desfășoară activități de negociere și asigură intervenția, pentru eliberarea persoanelor lipsite de libertate în mod ilegal, imobilizarea sau neutralizarea persoanelor care folosesc arme de foc ori alte mijloace care pot pune în pericol viața, sănătatea sau integritatea corporală a persoanei;

4². desfășoară activități specifice, potrivit competențelor stabilite prin lege, ca reacție la acte de terorism iminente sau în desfășurare în scopul împiedicării ori limitării efectelor acestuia, neutralizării acțiunilor agresive și/sau a mijloacelor și dispozitivelor utilizate de teroriști;”

3. La articolul 26 alineatul (1), punctele 11, 12 și 15 se modifică și vor avea următorul cuprins:

„11. asigură protecția martorului, colaboratorului, informatorului și a victimei, în condițiile legii;

12. asigură protecția polițiștilor, magistraților și a familiilor acestora, în cazurile în care viața, integritatea corporală sau avutul acestora sunt supuse unor amenințări, a demnitarilor cu atribuții în domeniul afacerilor interne și a familiilor acestora, precum și a conducătorilor autorităților străine, cu atribuții în domeniul afacerilor interne sau justiției, aflați în România în vizite oficiale sau în misiune;

.....

15. folosește metode și mijloace tehnico-științifice în cercetarea locului faptei și la examinarea probelor și a mijloacelor materiale de probă, efectuând constatări și expertize criminalistice, prin specialiști și/sau experți proprii acreditați, precum și rapoarte criminalistice de constatare, rapoarte de constatare tehnico-științifice, rapoarte de interpretare a urmelor sau de evaluare a comportamentului infracțional ori a personalității criminale;”

4. La articolul 26 alineatul (1), după punctul 15 se introduce un nou punct, punctul 15¹, cu următorul cuprins:

„15¹. folosește metode și mijloace de prelucrare și analiză a datelor și informațiilor, elaborează și, după caz, pune la dispoziția autorităților și

organelor competente, analize operaționale, tactice sau strategice ori alte produse analitice, în scopul prevenirii, depistării, investigării sau urmăririi penale a infracțiunilor sau executării pedepselor, prevenirii și combaterii altor fapte ilegale, precum și al menținerii ordinii și siguranței publice;”

5. La articolul 26 alineatul (1), punctele 16 și 28 se modifică și vor avea următorul cuprins:

„16. efectuează, independent sau în cooperare, evaluări, studii și cercetări științifice pentru îmbunătățirea metodelor și mijloacelor folosite în activitatea de poliție, în special a celor tehnico-științifice criminalistice, de analiză a informațiilor, de prevenire și combatere a infracțiunilor sau a altor fapte ilegale, precum și pentru identificarea unor noi metode și mijloace;

.....
 28. desfășoară, potrivit legii, activități specifice de cooperare și asistență polițienească internațională, precum și de cooperare judiciară internațională în materie penală, conlucrează cu structuri de profil din alte state și de la nivelul unor instituții internaționale pentru prevenirea și combaterea criminalității transfrontaliere ori pentru schimb sau transfer de experiență și bune practici;”

6. La articolul 31 alineatul (1), literele a), b), f) și k) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„a) să legitimeze și să stabilească identitatea persoanelor, în condițiile prezentei legi;

b) să conducă persoane la sediul poliției, ca măsură administrativă, în condițiile prezentei legi;

.....
 f) să efectueze controlul corporal al persoanei legitimate și, după caz, al bagajelor sau vehiculului utilizat de aceasta, în condițiile prezentei legi;

.....
 k) să solicite, în condițiile legii, sprijinul populației pentru urmărirea, prinderea, imobilizarea și conducerea persoanelor la sediul poliției, precum și pentru asistarea la efectuarea unor acte procedurale;”

7. La articolul 31 alineatul (1), după litera l) se introduc șase noi litere, literele m) – r), cu următorul cuprins:

„m) să interzică, temporar, accesul sau prezența oricărei persoane în perimetrul locului săvârșirii unor infracțiuni sau contravenții, dacă prin aceasta ar fi afectată desfășurarea normală a activității organelor abilitate, legată de probarea faptelor;

n) să interzică oricărei persoane, ca temporar, să pătrundă într-un spațiu delimitat, marcat sau pe care l-a indicat, într-un imobil sau mijloc de transport, dacă prin aceasta s-ar pune în pericol viața, sănătatea sau integritatea corporală, a sa ori a altei persoane, sau ar fi afectată desfășurarea normală a activității organelor abilitate;

o) să avertizeze persoanele, prin orice mijloace, să înceteze acțiunile ilegale;

p) să oprească forțat și să imobilizeze vehicule, inclusiv prin utilizarea mijloacelor din dotare, în condițiile legii;

q) să consulte specialiști ori experți, să solicite și, în condițiile legii, să obțină obiecte, înscrisuri sau relații oficiale de la autorități ori instituții publice, precum și să solicite obiecte, înscrisuri sau relații de la persoane juridice de drept privat ori de la persoane fizice;

r) să exercite orice alte drepturi și să îndeplinească orice alte îndatoriri prevăzute de lege.”

8. După articolul 32 se introduc treisprezece noi articole, articolele 32¹ – 32¹³, cu următorul cuprins:

„Art. 32¹. – (1) Polițistul are dreptul să solicite persoanei care face obiectul legitimării să țină mâinile la vedere și, după caz, să renunțe temporar la mijloacele ce pot fi folosite pentru un atac armat.

(2) Polițistul are dreptul să solicite persoanei care face obiectul controlului corporal să adopte o poziție inofensivă, ce permite realizarea efectivă și în siguranță a acestui control. Prin *poziție inofensivă* se înțelege:

a) ținerea mâinilor deasupra capului sau paralel cu solul;

b) depărtarea picioarelor;

c) adoptarea poziției șezut;

d) adoptarea poziției culcat;

e) altă poziție a corpului, care previne săvârșirea unei acțiuni violente îndreptate împotriva polițistului și respectă demnitatea umană.

(3) Solicitarea de a adopta o poziție inofensivă trebuie să fie adecvată pericolului pe care-l poate reprezenta persoana și să nu depășească nevoile reale pentru atingerea scopului intervenției. Se interzice solicitarea adoptării poziției șezut sau culcat în cazul femeilor cu semne vizibile de sarcină, persoanelor cu semne vizibile ale unei dizabilități și copiilor.

(4) În înțelesul prezentei legi, prin *atac armat* se înțelege atacul săvârșit de o persoană cu o armă de foc sau cu obiecte, dispozitive, substanțe sau animale ce pot pune în pericol viața, sănătatea ori integritatea corporală a persoanelor.

(5) Se prezumă intenția săvârșirii unei acțiuni violente îndreptate împotriva polițistului, fapta persoanei de a se apropia de acesta după ce, în

prealabil, a fost avertizată prin cuvintele: *Poliția, stai! - Nu te apropia!*, ori de a nu se conforma solicitărilor prevăzute la alin. (1) sau (2).

Art. 32². – (1) Polițistul are dreptul să legitimeze și să stabilească identitatea persoanei, în situația în care:

a) aceasta încalcă dispozițiile legale, ori există motive verosimile pentru a bănuși că pregătește sau a comis o faptă ilegală;

b) există motive verosimile pentru a bănuși că aceasta a fost prezentă la locul săvârșirii unei fapte ilegale ori are cunoștință despre faptă, autor sau despre bunurile având legătură cu fapta;

c) aceasta solicită sprijinul sau intervenția organelor de poliție, ori când din cauza vârstei, stării de sănătate, dizabilității, consumului de alcool sau altor substanțe psihoactive, ori a altor asemenea circumstanțe, necesită sprijinul organelor abilitate;

d) descrierea acesteia corespunde unei persoane căutate potrivit legii, deține asupra sa bunuri sau se deplasează cu un vehicul, ambarcațiune ori aeronavă care corespunde descrierii unor bunuri sau mijloace de transport căutate potrivit legii;

e) aceasta desfășoară o activitate supusă, potrivit legii, unor autorizări, avize sau înregistrări ori este implicată într-o procedură legală în fața unei autorități sau instituții publice;

f) aceasta încearcă să pătrundă sau se află într-un spațiu în care accesul este controlat;

g) cu ocazia unor controale sau razii, efectuate în condițiile art. 31 alin. (1) lit. g);

h) există obligația legală de a se stabili identitatea acesteia.

(2) Polițistul este obligat să aducă la cunoștință persoanei, verbal, motivul legitimării.

(3) Stabilirea identității unei persoane se face pe baza actelor de identitate. Atunci când persoana nu poate prezenta un act de identitate, stabilirea identității se realizează pe baza unui act prevăzut cu fotografie sau a declarațiilor acesteia, precum și a verificărilor polițistului, realizate pe loc, în bazele electronice de date la care are acces potrivit legii.

(4) La solicitarea polițistului, persoana are obligația de a înmâna acestuia actele prevăzute la alin. (3) și de a comunica informațiile necesare stabilirii sau, după caz, verificării identității sale.

(5) Atunci când măsurile prevăzute la alin. (3) nu au permis stabilirea identității, pentru realizarea acestui scop, polițistul are dreptul să procedeze la:

a) identificarea unei alte persoane care poate oferi informații cu privire la identitate, dacă este posibil;

b) fotografierea, luarea și procesarea amprentelor, semnalmentelor și semnelor particulare ale persoanei;

c) să facă publică, prin orice mijloace, o fotografie, înregistrare, schiță sau descriere a persoanei, dacă există o convingere rezonabilă că această măsură va ajuta la stabilirea identității persoanei.

(6) Măsurile prevăzute la alin. (5) se realizează chiar și în lipsa consimțământului persoanei. Publicitatea se realizează exclusiv în scopul identificării persoanei, cu respectarea prezumției de nevinovăție.

(7) Datele cu caracter personal preluate potrivit alin. (5), se șterg din bazele de date ale poliției imediat după identificarea persoanei, prin proceduri ireversibile, cu excepția situației în care sunt utilizate în cadrul unei proceduri judiciare în curs, caz în care acestea urmează regimul probelor aplicabil procedurii judiciare.

Art. 32³. – (1) Polițistul are dreptul de a efectua controlul corporal al persoanei legitimate și, după caz, al bagajelor sau vehiculului utilizat de aceasta, în scopul:

a) ridicării bunurilor supuse confiscării, interzise la deținere, căutate potrivit legii sau care pot fi utilizate ca probe într-o procedură judiciară, atunci când există motive verosimile pentru a bănui că persoana are asupra sa ori sub controlul său astfel de bunuri;

b) identificării și ridicării unor arme, obiecte sau substanțe, ce pot fi folosite împotriva polițistului, a altor persoane sau pentru autovătămare, atunci când persoana face obiectul măsurii conducerii la sediul poliției, ori al unui mandat de aducere, ordonanțe de reținere, mandat de arestare sau de executare a pedepselor;

c) identificării unor documente sau înscrisuri care pot servi la stabilirea identității unei persoane aflate în stare de inconștiență;

d) identificării și ridicării unor arme, obiecte sau substanțe periculoase, atunci când persoana încearcă să pătrundă sau se află în locuri în care este interzis accesul cu acestea.

(2) Controlul vehiculului se poate efectua și în scopul identificării unei persoane date în urmărire sau căutată potrivit legii, atunci când există motive verosimile pentru a bănui că aceasta este prezentă în vehicul. În înțelesul prezentei legi, prin *controlul vehiculului* se înțelege controlul oricărui mijloc de transport pe cale rutieră, feroviară, aeriană sau pe apă.

(3) Controlul corporal se efectuează, cu respectarea demnității umane, de către o persoană de același sex cu persoana controlată și presupune examinarea externă a corpului și îmbrăcămintei unei persoane, vizual, precum și prin palpare și apăsare. Îmbrăcămintea groasă poate fi examinată

separat. Atunci când prin examinare sunt identificate obiecte, la solicitarea polițistului, persoana este obligată să le prezinte.

(4) Controlul bagajului presupune examinarea externă a acestuia, vizual, precum și prin palpate și apăsare. La solicitarea polițistului, persoana are obligația de a le deschide și de a prezenta conținutul bagajului.

(5) Vehiculul se examinează prin vizualizarea compartimentelor care, prin construcție, sunt destinate transportului pasagerilor și mărfurilor. La solicitarea polițistului, persoana are obligația de a deschide și prezenta conținutul compartimentelor.

(6) În situația în care persoana nu dă curs solicitărilor prevăzute la alin. (3) – (5), polițistul poate proceda personal la efectuarea activităților solicitate, inclusiv prin folosirea forței.

(7) Obiectele se examinează la exterior fără a fi desfăcute sau demontate. Corespondența nu se deschide sau citește și nu se accesează telefonul, un sistem informatic ori alt mijloc de comunicare sau de stocare a datelor.

(8) Nu constituie control corporal acțiunea polițistului de a deposeda persoana de o armă de foc sau armă albă a cărei deținere este vizibilă sau cunoscută.

(9) La efectuarea controlului pot fi folosite animale de serviciu și/sau mijloace adecvate pentru detectarea obiectelor sau substanțelor.

(10) Rezultatul controlului se consemnează într-un proces-verbal, care se semnează de polițist și de persoana în cauză sau de reprezentantul legal. O copie a procesului-verbal se predă persoanei în cauză sau reprezentantului legal, refuzul semnării sau primirii consemnându-se în cuprinsul documentului.

(11) Prevederile prezentului articol nu aduc atingere dreptului polițistului de a efectua, după caz, percheziția corporală sau percheziția vehiculului, în cazurile și condițiile prevăzute de normele de procedură penală sau de cele privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate.

Art. 32⁴. – (1) Polițistul are dreptul să conducă o persoană la sediul poliției, atunci când:

a) în condițiile art. 32² alin. (3), nu s-a putut stabili identitatea acesteia, ori există motive verosimile pentru a bănuși că identitatea declarată nu este reală sau documentele prezentate nu sunt veridice;

b) din cauza comportamentului, locului, momentului, circumstanțelor, ori bunurilor aflate asupra sa, creează motive verosimile pentru a bănuși că pregătește sau a comis o faptă ilegală;

c) prin acțiunile sale periclitizează viața, sănătatea sau integritatea corporală, a sa ori a altei persoane, sau ordinea publică;

d) luarea unor măsuri legale, pe loc, ar putea crea un pericol pentru aceasta sau pentru ordinea publică.

(2) Polițistul are obligația de a raporta șefului său ierarhic despre conducerea persoanei la sediul poliției, în cel mai scurt timp posibil de la momentul sosirii la sediu.

(3) Persoana este condusă la cea mai apropiată unitate de poliție la care se poate realiza identificarea sa, verificarea situației de fapt și, după caz, luarea măsurilor legale.

(4) Verificarea situației de fapt și, după caz, luarea măsurilor legale față de persoana condusă la sediul poliției se realizează de îndată, dar nu mai mult de 8 ore de la momentul inițierii deplasării.

(5) În situația în care identitatea persoanei nu a putut fi stabilită în termenul prevăzut la alin.(4), acest termen se prelungește cu perioada necesară stabilirii identității, verificării situației de fapt și, după caz, luării măsurilor legale, dar nu mai mult de 12 ore de la momentul inițierii deplasării.

(6) Polițistul are obligația de a permite persoanei să părăsească, de îndată, sediul poliției:

a) după finalizarea activităților, conform alin. (4) și, după caz, alin. (5), sau,

b) după expirarea termenului prevăzut la alin. (5), chiar dacă identitatea persoanei nu a putut fi stabilită.

(7) Dacă în cadrul verificărilor se constată existența unor indicii cu privire la săvârșirea unei infracțiuni, se procedează conform normelor de procedură penală. Dispozițiile alin. (6) nu se aplică în cazul în care s-a dispus reținerea ori arestarea preventivă.

Art. 32⁵. – Dacă persoana legitimată sau condusă la sediul poliției sau al altor instituții prezintă simptome vizibile care relevă necesitatea acordării asistenței medicale de urgență, în cel mai scurt timp, polițistul solicită serviciilor specializate acordarea acestei asistențe.

Art. 32⁶. – (1) Persoana condusă la sediul poliției are următoarele drepturi:

a) de a fi informată cu privire la motivele conducerii la sediul poliției;

b) de a fi informată cu privire la drepturile ce-i revin;

c) de a formula contestație împotriva dispunerii măsurii, potrivit prevederilor art. 32⁷;

d) de a fi asistată de un avocat, potrivit legii, de a comunica direct cu acesta, în condiții care să asigure confidențialitatea, precum și de a nu da

nicio declarație fără prezența acestuia, cu excepția comunicării datelor de identificare, ori a unor informații necesare înlăturării unei stări de pericol iminent la adresa vieții, sănătății sau integrității corporale a sa ori a altei persoane;

e) de a solicita informarea unui membru de familie sau a altei persoane desemnate de aceasta cu privire la măsura luată;

f) de a solicita informarea reprezentanților diplomatici ai statului de proveniență, în cazul cetățenilor străini;

g) de a fi consultată de un medic sau, pe propria cheltuială, de medicul indicat de aceasta;

h) de a comunica prin interpret sau prin intermediul unei persoane cu aptitudini de comunicare, în situația în care nu vorbește, nu înțelege limba română, nu se poate exprima sau prezintă handicap auditiv ori surdocecitate.

(2) Polițistul este obligat să informeze persoana, potrivit alin. (1) lit. a), înainte de a lua măsura conducerii la sediul poliției, iar potrivit alin. (1) lit. b), în cel mai scurt timp posibil de la momentul sosirii la sediu. La solicitare, polițistul are obligația de a contacta persoanele prevăzute la alin. (1) lit. d) – g). Dreptul prevăzut la alin. (1) lit. h) se asigură la cerere sau din oficiu.

(3) În cazul minorului sau al persoanei lipsite de capacitate de exercițiu, polițistul are obligația:

a) de a informa, cu privire la măsura luată, părinții, tutorele ori alt reprezentant legal sau, dacă niciunul dintre aceștia nu poate fi contactat sau nu se prezintă, autoritatea competentă potrivit legii;

b) de a nu lua declarații de la aceasta sau de a nu îi solicita semnarea unor înscrisuri, în lipsa unui reprezentant legal sau a celui al autorității competente, cu excepția comunicării datelor de identificare.

(4) Dispozițiile alin. (1) – (3) nu aduc atingere normelor de procedură penală sau celor privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate, care se aplică în mod corespunzător.

Art. 32⁷. – (1) Persoana condusă la sediul poliției, în situațiile prevăzute la art. 32⁴ alin. (1), poate contesta măsura dispusă de polițist, înainte de încetarea acesteia, la șeful ierarhic al polițistului.

(2) Contestația se depune, în scris, la polițist sau la șeful ierarhic al acestuia. Polițistul care primește contestația este obligat să o transmită, de îndată, șefului său ierarhic. La depunerea contestației, persoana condusă la sediul poliției primește o dovadă de primire.

(3) Șeful ierarhic al polițistului se pronunță cu celeritate, în scris. Înscrisul se înregistrează în evidențele unității de poliție, iar o copie a acestuia se predă persoanei în cauză sau reprezentantului legal. Refuzul primirii copiei se consemnează pe înscris.

(4) În cazul în care constată că nu este necesară menținerea măsurii, șeful ierarhic al polițistului are obligația de a permite persoanei să părăsească sediul poliției.

Art. 32⁸. – (1) Polițistul întocmește un proces-verbal în care consemnează motivele conducerii persoanei la sediul poliției, măsurile realizate cu această ocazie, modalitatea de exercitare a drepturilor prevăzute la art. 32⁶, ca urmare a aducerii la cunoștință, rezultatul controlului corporal, al bagajelor și al vehiculului, dacă a utilizat mijloace de constrângere, prezența unor urme vizibile de violență la momentul legitimării și al finalizării verificărilor, ora inițierii deplasării la sediul poliției și finalizării verificării situației persoanei și luării măsurilor legale, precum și, după caz, motivele prelungirii termenului de 8 ore prevăzut la art. 32⁴ alin. (4).

(2) Procesul-verbal prevăzut la alin. (1) se înregistrează în evidențele unității de poliție și se semnează de polițist și de persoana în cauză sau de reprezentatul legal. O copie a procesului-verbal se predă persoanei în cauză sau reprezentantului legal, refuzul semnării sau primirii consemnându-se în cuprinsul documentului.

Art. 32⁹. – (1) În îndeplinirea atribuțiilor de serviciu, polițistul are dreptul să utilizeze mijloace de constrângere, constând în: forța fizică, inclusiv aplicarea unor procedee de autoapărare sau lovituri; cătușe sau alte mijloace care permit imobilizarea membrilor superioare și/sau inferioare, denumite în continuare *mijloace de imobilizare*; mijloace neletale; arme albe și de foc; mijloace adecvate sau, după caz, vehicule, pentru oprirea forțată, blocarea sau deschiderea unor vehicule ori spații închise în care se găsesc persoane și bunuri, ori pentru înlăturarea unor obstacole.

(2) Folosirea mijloacelor de constrângere nu trebuie să depășească, prin intensitate și durată, nevoile reale pentru atingerea scopului intervenției.

(3) Folosirea mijloacelor de constrângere încetează de îndată ce scopul intervenției a fost realizat.

(4) Folosirea mijloacelor de constrângere se face în mod gradual, după avertizarea verbală prealabilă asupra utilizării acestora și după acordarea timpului necesar persoanei pentru a se conforma solicitărilor legale ale polițistului. În situația unei acțiuni violente iminente îndreptate împotriva polițistului sau a altei persoane, mijloacele de constrângere pot fi folosite fără avertizarea verbală prealabilă.

(5) Folosirea mijloacelor de constrângere în condițiile și în situațiile prevăzute de lege înlătură caracterul penal al faptei și răspunderea civilă a polițistului pentru pagubele produse.

(6) Pentru pagubele produse prin faptele polițistului prevăzute la alin. (5), se poate angaja răspunderea statului.

Art. 32¹⁰. – (1) Polițistul are dreptul de a folosi forța fizică în scopul înfrângerii rezistenței fizice a persoanei care, fără a folosi violența, se opune ori nu se supune solicitărilor legale ale polițistului, potrivit art. 31 alin. (1) lit. m) – o) sau referitoare la:

a) conducerea la sediul poliției sau al altor organe judiciare;

b) efectuarea percheziției potrivit normelor de procedură penală, a controlului corporal și al bagajelor persoanei legitimate, precum și a vehiculului utilizat de aceasta;

c) aplicarea cătușelor sau a altor mijloace de imobilizare.

(2) Folosirea forței fizice nu trebuie să aibă ca scop provocarea unor suferințe fizice altele decât cele inerente înfrângerii rezistenței fizice a persoanei.

(3) Polițistul are dreptul de a utiliza mijloace adecvate pentru a opri și pătrunde în vehicule sau pentru a pătrunde în orice spații închise în care se află persoana aflată în situațiile prevăzute la alin. (1), în scopul extragerii acesteia.

Art. 32¹¹. – (1) Polițistul are dreptul de a utiliza cătușe sau alte mijloace de imobilizare în scopul împiedicării sau neutralizării acțiunilor violente ale oricărei persoane.

(2) În scopul prevenirii autovătămării persoanei ori apariției unei stări de pericol la adresa vieții, sănătății sau integrității corporale a polițistului sau a altei persoane, polițistul are dreptul de a utiliza mijloacele prevăzute la alin. (1), dacă:

a) persoana condusă la sediul poliției este cunoscută cu un comportament violent la adresa sa, a persoanelor sau bunurilor;

b) persoana condusă la sediul poliției a comis sau este suspectă de săvârșirea unei infracțiuni cu violență ori a unor acte de terorism;

c) persoana a evadat din starea legală de reținere sau deținere ori s-a sustras de la executarea unei măsuri preventive sau a unei pedepse privative de libertate;

d) dotările mijlocului de transport utilizat sau itinerariul de deplasare nu permit adoptarea altor măsuri care să prevină săvârșirea unor acțiuni violente sau fuga;

e) persoana face obiectul unei măsuri privative de libertate dispuse în vederea înlăturării unei stări de pericol pentru ordinea publică.

(3) Dispozițiile legale referitoare la utilizarea cătușelor sau a altor mijloace de imobilizare, prevăzute de reglementările privind executarea

pedepselor și a măsurilor privative de libertate, se aplică în mod corespunzător.

Art. 32¹². – Polițistul are dreptul de a utiliza bastoane, tonfe, dispozitive cu substanțe iritant-lacrimogene și/sau paralizante, câini de serviciu, scuturi de protecție, căști cu vizor, dispozitive cu electroșocuri, arme neletale cu bile de cauciuc sau alte arme neletale, precum și alte mijloace de imobilizare care nu pun în pericol viața sau nu produc o vătămare corporală gravă, în scopul împiedicării sau neutralizării acțiunilor violente ale persoanei, atunci când:

a) utilizarea forței fizice nu a fost sau nu este aptă să producă acest rezultat, sau

b) aceasta intenționează să săvârșească sau săvârșește acțiuni violente cu obiecte, dispozitive, substanțe sau animale ce pot pune în pericol viața, sănătatea ori integritatea corporală a persoanelor.

Art. 32¹³. – Polițistul este obligat ca, în cel mai scurt timp, să solicite serviciilor specializate acordarea asistenței medicale de urgență persoanelor împotriva cărora au fost utilizate dispozitive cu electroșocuri, persoanelor afectate de utilizarea substanțelor iritant-lacrimogene, precum și persoanelor rănite prin utilizarea mijloacelor de constrângere. De îndată ce va fi posibil, situația se raportează verbal și, ulterior, se întocmește un proces-verbal.”

9. Articolul 33 se abrogă.

10. La articolul 34, alineatul (3) se abrogă.

11. Articolul 35 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 35. – Se interzice folosirea cătușelor sau a altor mijloace de imobilizare, a armelor albe sau a armelor de foc, precum și a mijloacelor prevăzute la art. 32¹² împotriva femeilor cu semne vizibile de sarcină, persoanelor cu semne vizibile ale unei dizabilități și copiilor, cu excepția cazurilor în care aceștia înfăptuiesc un atac armat sau în grup, care pune în pericol viața sau integritatea corporală a uneia ori mai multor persoane.”

12. După articolul 35 se introduc două noi articole, articolele 35¹ și 35², cu următorul cuprins:

„Art. 35¹. – În exercitarea atribuțiilor de serviciu, polițistul are obligația să poarte asupra sa insigna de polițist sau legitimația de serviciu și mijloacele de constrângere și de protecție din dotare, precum și să utilizeze mijloacele din dotare necesare îndeplinirii atribuțiilor prevăzute de lege.

Art. 35². – Unitățile de poliție trebuie să asigure pregătirea profesională a polițistului, cu privire la modul de acțiune în situația aplicării măsurilor polițienești și utilizarea mijloacelor de constrângere. Polițistul este obligat să participe la programele de pregătire profesionale și să mențină un nivel adecvat de pregătire fizică.”

13. La articolul 38, după alineatul (1) se introduc șase noi alineate, alineatele (2) – (7), cu următorul cuprins:

„(2) Polițistul are dreptul de a pătrunde, în orice mod, într-o locuință sau orice spațiu delimitat ce aparține ori este folosit de o persoană fizică sau juridică, fără consimțământul acesteia sau al reprezentatului legal, pentru:

a) a salva viața sau integritatea corporală a unei persoane, dacă există indicii că în acel spațiu este o persoană aflată în pericol;

b) a preveni răspândirea unei epidemii, dacă există indicii că în acel spațiu este o persoană decedată;

c) a prinde autorul unei infracțiuni flagrante, comisă prin folosirea unei arme ori substanțe explozive, narcotice sau paralizante, prin violență, ori de către o persoană mascată, deghizată sau travestită, dacă există indicii că acesta se află în acel spațiu;

d) a prinde autorul unor acte de terorism, dacă există indicii că acesta se află în acel spațiu.

(3) Dreptul prevăzut la alin. (2) se exercită inclusiv prin folosirea forței:

a) dacă există motive temeinice pentru a anticipa rezistență armată sau alte tipuri de violență ori există un pericol cu privire la distrugerea probelor;

b) în cazul unui refuz sau dacă nu a fost primit niciun răspuns la solicitările polițistului de a pătrunde în acel spațiu.

(4) Înainte de a pătrunde în spațiul privat, polițistul are obligația de a raporta verbal despre aceasta, ierarhic, cu excepția situației în care nu este posibil. În acest caz, raportarea se face în cel mai scurt timp posibil.

(5) După înlăturarea pericolului ori prinderea autorului infracțiunii sau actelor de terorism, polițistul are obligația de a părăsi spațiul respectiv, cu excepția situației în care obține consimțământul de a rămâne din partea persoanei îndreptățite. Cu această ocazie nu se efectuează acte specifice percheziției domiciliare.

(6) În situația în care este necesară luarea unor măsuri de conservare a locului săvârșirii infracțiunii și de ridicare sau conservare a mijloacelor materiale de probă, polițistul are dreptul să îndepărteze temporar persoanele

din spațiul respectiv sau să solicite acestora să rămână pe loc până la identificarea lor.

(7) Cu privire la pătrunderea în spațiul privat și măsurile adoptate, polițistul întocmește un proces-verbal. O copie a procesului-verbal se predă persoanelor cărora le aparține sau care folosesc spațiul în care a pătruns polițistul.”

14. După articolul 38 se introduce un nou articol, articolul 38¹, cu următorul cuprins:

„Art. 38¹. – În toate situațiile în care ia cunoștință direct ori când este sesizat despre posibile cazuri de abuz, neglijare, exploatare și orice formă de violență asupra copilului, polițistul este obligat să sesizeze direcția generală de asistență socială și protecția copilului, pentru luarea măsurilor prevăzute de lege.”

15. La articolul 39, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alineatul (2), cu următorul cuprins:

„(2) Polițistul are dreptul să solicite intervenția autorităților competente sau să sesizeze reprezentantul legal, atunci când, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, identifică persoane care, din cauza vârstei sau stării fizice ori psihice se află în dificultate și este necesară luarea unor măsuri de protecție. Autoritățile competente sau reprezentantul legal au/are obligația de a interveni de îndată.”

16. După articolul 39 se introduc două noi articole, articolele 39¹ și 39², cu următorul cuprins:

„Art. 39¹. – (1) În vederea asigurării protecției persoanelor prevăzute la art. 26 alin. (1) pct. 11 și 12, unitatea de poliție competentă elaborează un plan de protecție care va cuprinde cel puțin următoarele: date privind persoana a cărei protecție se acordă, temeiul legal al protecției, măsurile de protecție instituite, resursele logistice, umane sau de altă natură alocate, perioada în care se acordă protecția, situațiile în care protecția încetează.

(2) Protecția se acordă dacă persoana care face obiectul măsurilor de protecție sau, după caz, reprezentantul acesteia:

- a) își exprimă acordul cu privire la măsurile de protecție;
- b) oferă informațiile necesare implementării măsurilor de protecție;
- c) se conformează măsurilor de protecție stabilite;
- d) se abține de la orice activitate care pune în pericol viața, sănătatea sau integritatea corporală, a sa, a polițiștilor care asigură protecția ori a altei persoane, sau ordinea publică.

(3) Protecția încetează în cazul în care una dintre condițiile prevăzute la alin. (2) nu mai este îndeplinită. În cazul în care măsura de protecție a fost instituită în baza normelor de procedură penală, pentru încetarea acesteia, unitatea de poliție sesizează organul judiciar care a dispus-o.

Art. 39². – (1) În scopul realizării activităților de prevenire, depistare, investigare sau urmărire penală a infracțiunilor sau executării pedepselor, prevenire și combatere a altor fapte ilegale, precum și de menținere a ordinii și siguranței publice:

a) acțiunile polițistului în spații publice, precum și intervenția realizată în condițiile art. 38 ori pentru executarea unui mandat, pot fi înregistrate cu mijloacele foto-audio-video din dotare, fără consimțământul persoanelor vizate;

b) Poliția Română este autorizată să fixeze cu mijloacele foto-audio-video sau prin alte mijloace tehnice din dotare momente operative cu privire la activități publice desfășurate în locuri publice, fără consimțământul persoanelor vizate, în cazul în care există motive verosimile pentru a bănuși că în aceste locuri publice ar putea fi comise infracțiuni sau alte fapte ilegale ori tulburată ordinea și siguranța publică.

(2) Poliția Română este autorizată să acceseze, în mod direct și gratuit, sistemele de supraveghere a spațiilor publice ce sunt instalate în scopul prevenirii criminalității, pazei bunurilor și protecției persoanelor sau supravegherii traficului rutier și care aparțin organelor administrației publice centrale sau locale, cu excepția celor cu atribuții în domeniul apărării și securității naționale, atunci când:

a) există motive verosimile pentru a bănuși că imaginile fotografice ori înregistrările audio și/sau video prelucrate prin aceste sisteme pot servi la identificarea:

1. persoanelor care pregătesc, săvârșesc sau au săvârșit o infracțiune;

2. persoanelor care au fost prezente la locul săvârșirii unei infracțiuni ori au cunoștință despre faptă, autor sau despre bunurile având legătură cu fapta;

3. persoanelor date în urmărire sau căutate potrivit legii;

4. bunurilor supuse confiscării, interzise la deținere, căutate potrivit legii sau care pot fi utilizate ca probe într-o procedură judiciară;

b) imaginile fotografice ori înregistrările audio și/sau video prelucrate prin aceste sisteme sunt necesare pentru:

1. constituirea și adaptarea dispozitivelor de menținere a ordinii publice, cu ocazia adunărilor publice sau a evenimentelor ce implică prezența

unui public numeros, precum și pentru realizarea intervenției în cazul în care adunările publice își pierd caracterul pașnic și civilizată;

2. îndrumarea, supravegherea și controlul respectării normelor de circulație rutieră.

(3) Se interzice prelucrarea datelor cu caracter personal conținute de imaginile fotografice ori înregistrările audio și/sau video în alte scopuri decât cele în care au fost colectate, cu excepția situațiilor prevăzute expres de lege și numai dacă sunt asigurate garanțiile necesare pentru protejarea drepturilor persoanelor vizate.

(4) Poliția Română poate păstra imaginile fotografice ori înregistrările audio și/sau video obținute potrivit alin. (1) sau (2) pe o perioadă de 6 luni de la data obținerii acestora, cu excepția situațiilor în care sunt utilizate în cadrul unei proceduri judiciare, caz în care acestea urmează regimul probelor. La împlinirea acestui termen imaginile și/sau înregistrările se distrug, prin proceduri ireversibile.”

17. Articolul 40 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 40. – (1) În exercitarea atribuțiilor de serviciu, polițistul este obligat să își facă, în prealabil, cunoscută calitatea, astfel:

a) dacă este în uniformă, prin prezentarea verbală a numelui și prenumelui, precum și a unității de poliție din care face parte;

b) dacă este în ținută civilă, prin prezentarea datelor prevăzute la lit. a), precum și a legitimației de serviciu sau a insignei.

(2) Prin excepție de la prevederile alin.(1), atunci când siguranța polițistului sau rezultatul intervenției ar putea fi periclitată, polițistul își face cunoscută calitatea imediat ce acest lucru este posibil. În acest caz, intervenția polițistului se face prin anunțare: „*Poliția!*”.”

Art. III. – Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 104/2001 privind organizarea și funcționarea Poliției de Frontieră Române, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 351 din 29 iunie 2001, aprobată cu modificări prin Legea nr. 81/2002, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 27, literele a), b), e), i) și n) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„a) să legitimeze, să stabilească identitatea persoanelor și să ia măsurile legale ce se impun, în condițiile prezentei ordonanțe de urgență;

b) să conducă persoane la sediul poliției de frontieră, ca măsură administrativă, în condițiile prezentei ordonanțe de urgență;

.....

e) să efectueze controlul persoanelor și al bagajelor, precum și al vehiculului, în condițiile prezentei ordonanțe de urgență;

i) să utilizeze mijloace de constrângere, cu respectarea strictă a legii;

n) să solicite, în condițiile legii, sprijinul populației pentru urmărirea, prinderea, imobilizarea și conducerea persoanelor la sediul poliției de frontieră, precum și pentru asistarea la efectuarea unor acte procedurale;”

2. La articolul 27, după litera n) se introduc trei noi litere, literele n¹) – n³), cu următorul cuprins:

„n¹) să interzică oricărei persoane, ca temporar, să pătrundă într-un spațiu delimitat, marcat sau pe care l-a indicat, într-un imobil sau mijloc de transport, dacă prin acesta s-ar pune în pericol viața, sănătatea sau integritatea corporală, a sa ori a altei persoane, sau ar fi afectată desfășurarea normală a activității organelor abilitate;

n²) să oprească forțat și să imobilizeze vehicule, inclusiv prin utilizarea mijloacelor din dotare, în condițiile legii;

n³) să avertizeze persoanele, prin orice mijloace, să înceteze acțiunile ilegale;”

3. După articolul 27 se introduc opt noi articole, articolele 27¹ – 27⁸, cu următorul cuprins:

„Art. 27¹. – (1) Polițistul de frontieră are dreptul să solicite persoanei care face obiectul legitimării să țină mâinile la vedere și, după caz, să renunțe temporar la mijloacele ce pot fi folosite pentru un atac armat.

(2) Polițistul de frontieră are dreptul să solicite persoanei care face obiectul controlului corporal să adopte o poziție inofensivă, ce permite realizarea efectivă și în siguranță a acestui control. Prin poziție *inofensivă* se înțelege:

a) ținerea mâinilor deasupra capului sau paralel cu solul;
 b) depărtarea picioarelor;
 c) adoptarea poziției șezut;
 d) adoptarea poziției culcat;
 e) altă poziție a corpului, care previne săvârșirea unei acțiuni violente îndreptate împotriva polițistului de frontieră și respectă demnitatea umană.

(3) Solicitarea de a adopta o poziție inofensivă trebuie să fie adecvată pericolului pe care-l poate reprezenta persoana și să nu depășească nevoile reale pentru atingerea scopului intervenției. Se interzice solicitarea

adoptării poziției șezut sau culcat în cazul femeilor cu semne vizibile de sarcină, persoanelor cu semne vizibile ale unei dizabilități și copiilor.

(4) În înțelesul prezentei ordonanțe de urgență, prin *atac armat* se înțelege atacul săvârșit de o persoană cu o armă de foc sau cu obiecte, dispozitive, substanțe sau animale ce pot pune în pericol viața, sănătatea ori integritatea corporală a persoanelor.

(5) Se prezumă intenția săvârșirii unei acțiuni violente îndreptate împotriva polițistului de frontieră fapta persoanei de a se apropia de acesta după ce, în prealabil, a fost avertizată prin cuvintele: *Poliția de frontieră, stai! – Nu te apropia!*, ori de a nu se conforma solicitărilor prevăzute la alin. (1) sau (2).

Art. 27². – (1) Polițistul de frontieră are dreptul să legitimeze și să stabilească identitatea persoanei, în situația în care:

a) aceasta încalcă dispozițiile legale, ori există motive verosimile pentru a bănuși că pregătește sau a comis o faptă ilegală la regimul frontierei de stat;

b) prezența acesteia în zona de frontieră este suspectă sau nu poate fi justificată;

c) există motive verosimile pentru a bănuși că aceasta a fost prezentă la locul săvârșirii unei fapte ilegale ori are cunoștință despre faptă, autor sau despre bunurile având legătură cu fapta;

d) aceasta solicită sprijinul sau intervenția organelor poliției de frontieră, ori când din cauza vârstei, stării de sănătate, dizabilității, consumului de alcool sau altor substanțe psihoactive, ori a altor asemenea circumstanțe, necesită sprijinul organelor abilitate;

e) descrierea acesteia corespunde unei persoane căutate potrivit legii, deține asupra sa bunuri sau se deplasează cu un vehicul, ambarcațiune ori aeronavă care corespunde descrierii unor bunuri sau mijloace de transport căutate potrivit legii;

f) aceasta desfășoară o activitate supusă, potrivit legii, unor autorizări, avize sau înregistrări ori este implicată într-o procedură legală în fața unei autorități sau instituții publice;

g) aceasta încearcă să pătrundă sau se află într-un spațiu în care accesul este controlat;

h) cu ocazia unor controale sau razii, efectuate în condițiile art. 27 lit. 1);

i) există obligația legală de a se stabili identitatea acesteia.

(2) Polițistul de frontieră este obligat să aducă la cunoștință persoanei, verbal, motivul legitimării.

(3) Stabilirea identității unei persoane se face pe baza actelor de identitate. Atunci când persoana nu poate prezenta un act de identitate, stabilirea identității se realizează pe baza unui act prevăzut cu fotografie sau a declarațiilor acesteia, precum și a verificărilor polițistului de frontieră, realizate pe loc, în bazele electronice de date la care are acces potrivit legii.

(4) La solicitarea polițistului de frontieră, persoana are obligația de a înmâna acestuia actele prevăzute la alin. (3) și de a comunica informațiile necesare stabilirii sau, după caz, verificării identității sale.

(5) Atunci când măsurile prevăzute la alin. (3) nu au permis stabilirea identității, pentru realizarea acestui scop, polițistul de frontieră are dreptul să procedeze la:

a) identificarea unei alte persoane care poate oferi informații cu privire la identitate, dacă este posibil;

b) fotografierea, luarea și procesarea amprentelor, semnalmentelor și semnelor particulare ale persoanei;

c) să facă publică, prin orice mijloace, o fotografie, înregistrare, schiță sau descriere a persoanei, dacă există o convingere rezonabilă că această măsură va ajuta la stabilirea identității persoanei.

(6) Măsurile prevăzute la alin. (5) se realizează chiar și în lipsa consimțământului persoanei. Publicitatea se realizează exclusiv în scopul identificării persoanei, cu respectarea prezumției de nevinovăție.

(7) Datele cu caracter personal preluate potrivit alin. (5), se șterg din bazele de date ale poliției de frontieră imediat după identificarea persoanei, prin proceduri ireversibile, cu excepția situației în care sunt utilizate în cadrul unei proceduri judiciare în curs, caz în care acestea urmează regimul probelor aplicabile procedurii judiciare.

Art. 27³. – (1) Polițistul de frontieră are dreptul de a efectua controlul corporal al persoanei legitimate și, după caz, al bagajelor sau vehiculului utilizat de aceasta, în scopul:

a) ridicării bunurilor supuse confiscării, interzise la deținere, căutate potrivit legii sau care pot fi utilizate ca probe într-o procedură judiciară, atunci când există motive verosimile pentru a bănui că persoana are asupra sa ori sub controlul său astfel de bunuri;

b) identificării și ridicării unor arme, obiecte sau substanțe, ce pot fi folosite împotriva polițistului de frontieră, a altor persoane sau pentru autovătămare, atunci când persoana face obiectul măsurii conducerii la sediul poliției de frontieră, ori al unui mandat de aducere, ordonanțe de reținere, mandat de arestare sau de executare a pedepselor;

c) identificării unor documente sau înscrisuri care pot servi la stabilirea identității unei persoane aflate în stare de inconștiență;

d) identificării și ridicării unor arme, obiecte sau substanțe periculoase, atunci când persoana încearcă să pătrundă sau se află în locuri în care este interzis accesul cu acestea.

(2) Controlul vehiculului se poate efectua și în scopul identificării unei persoane date în urmărire sau căutată potrivit legii, atunci când există motive verosimile pentru a bănuși că aceasta este prezentă în vehicul. În înțelesul prezentei ordonanțe de urgență, prin *controlul vehiculului* se înțelege controlul oricărui mijloc de transport pe cale rutieră, feroviară, aeriană sau pe apă.

(3) Controlul corporal se efectuează, cu respectarea demnității umane, de către o persoană de același sex cu persoana controlată și presupune examinarea externă a corpului și îmbrăcămintei unei persoane, vizual, precum și prin palpare și apăsare, îmbrăcămintea groasă poate fi examinată separat. Atunci când prin examinare sunt identificate obiecte, la solicitarea polițistului de frontieră, persoana este obligată să le prezinte.

(4) Controlul bagajului presupune examinarea externă a acestuia, vizual, precum și prin palpare și apăsare. La solicitarea polițistului de frontieră, persoana are obligația de a le deschide și de a prezenta conținutul bagajului.

(5) Vehiculul se examinează prin vizualizarea compartimentelor care, prin construcție, sunt destinate transportului pasagerilor și mărfurilor. La solicitarea polițistului de frontieră, persoana are obligația de a deschide și prezenta conținutul compartimentelor.

(6) Atunci când persoana nu dă curs solicitărilor prevăzute la alin. (3) – (5), polițistul de frontieră poate proceda personal la efectuarea activităților solicitate, inclusiv prin folosirea forței.

(7) Obiectele se examinează la exterior fără a fi desfăcute sau demontate. Corespondența nu se deschide sau citește și nu se accesează telefonul, un sistem informatic ori alt mijloc de comunicare sau de stocare a datelor.

(8) Nu constituie control corporal acțiunea polițistului de frontieră de a deposeda persoana de o armă de foc sau armă albă a cărei deținere este vizibilă sau cunoscută.

(9) La efectuarea controlului pot fi folosite animale de serviciu și/sau mijloace adecvate pentru detectarea obiectelor sau substanțelor.

(10) Rezultatul controlului se consemnează într-un proces-verbal, care se semnează de polițistul de frontieră și de persoana în cauză sau de reprezentantul legal. O copie a procesului-verbal se predă persoanei în cauză sau reprezentantului legal, refuzul semnării sau primirii consemnându-se în cuprinsul documentului.

(11) Prevederile prezentului articol nu aduc atingere dreptului polițistului de frontieră de a efectua, după caz, percheziția corporală sau percheziția vehiculului, în cazurile și condițiile prevăzute de normele de procedură penală sau de cele privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate.

Art. 27⁴. – (1) Polițistul de frontieră are dreptul să conducă o persoană la sediul poliției de frontieră, atunci când:

a) în condițiile art. 27² alin. (3), nu s-a putut stabili identitatea acesteia, ori există motive verosimile pentru a bănuși că identitatea declarată nu este reală sau că documentele prezentate nu sunt veridice;

b) din cauza comportamentului, locului, momentului, circumstanțelor, ori bunurilor aflate asupra sa, există motive verosimile pentru a bănuși că pregătește sau a comis o faptă ilegală;

c) prin acțiunile sale periclitizează viața, sănătatea sau integritatea corporală, a sa ori a altei persoane, sau ordinea publică;

d) luarea unor măsuri legale, pe loc, ar putea crea un pericol pentru aceasta sau pentru ordinea publică.

(2) Polițistul de frontieră are obligația de a raporta șefului său ierarhic despre conducerea persoanei la sediul poliției de frontieră, în cel mai scurt timp posibil de la momentul sosirii la sediu.

(3) Persoana este condusă la cea mai apropiată unitate de poliție de frontieră la care se poate realiza identificarea sa, verificarea situației de fapt și, după caz, luarea măsurilor legale.

(4) Verificarea situației de fapt și, după caz, luarea măsurilor legale față de persoana condusă la sediul poliției de frontieră se realizează de îndată, dar nu mai mult de 8 ore de la momentul inițierii deplasării.

(5) În situația în care identitatea persoanei nu a putut fi stabilită în termenul prevăzut la alin. (4), acest termen se prelungește cu perioada necesară stabilirii identității, verificării situației de fapt și, după caz, luării măsurilor legale, dar nu mai mult de 12 ore de la momentul inițierii deplasării.

(6) Polițistul de frontieră are obligația de a permite persoanei să părăsească, de îndată, sediul poliției de frontieră:

a) după finalizarea activităților, conform alin. (4) și, după caz, alin. (5), sau,

b) după expirarea termenului prevăzut la alin. (5), chiar dacă identitatea persoanei nu a putut fi stabilită.

(7) Dacă în cadrul verificărilor se constată existența unor indicii cu privire la săvârșirea unei infracțiuni, se procedează conform normelor de

procedură penală. Dispozițiile alin. (6) nu se aplică în cazul în care s-a dispus reținerea ori arestarea preventivă.

Art. 27⁵. – Dacă persoana legitimată sau condusă la sediul poliției de frontieră sau al altor instituții prezintă simptome vizibile care relevă necesitatea acordării asistenței medicale de urgență, în cel mai scurt timp, polițistul de frontieră solicită serviciilor specializate acordarea acestei asistențe.

Art. 27⁶. – (1) Persoana condusă la sediul poliției de frontieră are următoarele drepturi:

a) de a fi informată cu privire la motivele conducerii la sediul poliției de frontieră;

b) de a fi informată cu privire la drepturile ce-i revin;

c) de a formula contestație împotriva dispunerii măsurii, potrivit art. 27⁷;

d) de a fi asistată de un avocat, potrivit legii, de a comunica direct cu acesta, în condiții care să asigure confidențialitatea, precum și de a nu da nicio declarație fără prezența acestuia, cu excepția comunicării datelor de identificare, ori a unor informații necesare înlăturării unei stări de pericol iminent la adresa vieții, sănătății sau integrității corporale a sa ori a altei persoane;

e) de a solicita informarea unui membru de familie sau a altei persoane desemnate de aceasta cu privire la măsura luată;

f) de a solicita informarea reprezentanților diplomatici ai statului de proveniență, în cazul cetățenilor străini;

g) de a fi consultată de un medic sau, pe propria cheltuială, de medicul indicat de aceasta;

h) de a comunica prin interpret sau prin intermediul unei persoane cu aptitudini de comunicare, în situația în care nu vorbește, nu înțelege limba română, nu se poate exprima sau prezintă handicap auditiv ori surdocecitate.

(2) Polițistul de frontieră este obligat să informeze persoana, potrivit alin. (1) lit. a), înainte de a lua măsura conducerii la sediul poliției de frontieră, iar potrivit alin. (1) lit. b), în cel mai scurt timp posibil de la momentul sosirii la sediu. La solicitare, polițistul de frontieră are obligația de a contacta persoanele prevăzute la alin. (1) lit. d) – g). Dreptul prevăzut la alin. (1) lit. h) se asigură la cerere sau din oficiu.

(3) În cazul minorului sau al persoanei lipsite de capacitate de exercițiu, polițistul de frontieră are obligația:

a) de a informa, cu privire la măsura luată, părinții, tutorele ori alt reprezentant legal sau, dacă niciunul dintre aceștia nu poate fi contactat sau nu se prezintă, autoritatea competentă potrivit legii;

b) de a nu lua declarații de la aceasta sau de a nu îi solicita semnarea unor înscrisuri, în lipsa unui reprezentant legal sau a celui al autorității competente, cu excepția comunicării datelor de identificare.

(4) Dispozițiile alin. (1) – (3) nu aduc atingere normelor de procedură penală sau celor privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate, care se aplică în mod corespunzător.

Art. 27⁷. – (1) Persoana condusă la sediul poliției de frontieră, în situațiile prevăzute la art. 27⁴ alin. (1), poate contesta măsura dispusă de polițistul de frontieră, înainte de încetarea acesteia, la șeful ierarhic al polițistului de frontieră.

(2) Contestația se depune, în scris, la polițistul de frontieră sau la șeful ierarhic al acestuia. Polițistul de frontieră care primește contestația este obligat să o transmită, de îndată, șefului său ierarhic. La depunerea contestației, persoana condusă la sediul poliției primește o dovadă de primire.

(3) Șeful ierarhic al polițistului de frontieră se pronunță cu celeritate, în scris, înscrisul se înregistrează în evidențele unității de poliție de frontieră, iar o copie a acestuia se predă persoanei în cauză sau reprezentantului legal. Refuzul primirii copiei se consemnează pe înscris.

(4) În cazul în care constată că nu este necesară menținerea măsurii, șeful ierarhic al polițistului de frontieră are obligația de a permite persoanei să părăsească sediul poliției de frontieră.

Art. 27⁸. – (1) Polițistul de frontieră întocmește un proces-verbal în care consemnează motivele conducerii persoanei la sediul poliției de frontieră, măsurile realizate cu această ocazie, modalitatea de exercitare a drepturilor prevăzute la art. 27⁶, ca urmare a aducerii la cunoștință, rezultatul controlului corporal, al bagajelor și al vehiculului, dacă a utilizat mijloace de constrângere, prezența unor urme vizibile de violență la momentul legitimării și al finalizării verificărilor, ora inițierii deplasării la sediul poliției de frontieră și finalizării verificării situației persoanei și luării măsurilor legale, precum și, după caz, motivele prelungirii termenului de 8 ore prevăzut la art. 27⁴ alin. (4).

(2) Procesul-verbal prevăzut la alin. (1) se înregistrează în evidențele unității de poliție de frontieră și se semnează de polițistul de frontieră și de persoana în cauză sau de reprezentatul legal. O copie a procesului-verbal se predă persoanei în cauză sau reprezentantului legal, refuzul semnării sau primirii consemnându-se în cuprinsul documentului.”

4. După articolul 30 se introduce un nou articol, articolul 30¹, cu următorul cuprins:

„Art. 30¹. – Unitățile poliției de frontieră trebuie să asigure pregătirea profesională a polițistului de frontieră, cu privire la modul de acțiune în situația aplicării măsurilor polițienești și utilizarea mijloacelor de constrângere. Polițistul de frontieră este obligat să participe la programele de pregătire profesională și să mențină un nivel adecvat de pregătire fizică.”

5. Articolul 31 se abrogă.

6. La capitolul V, titlul secțiunii a 3-a se modifică și va avea următorul cuprins:

„*SECȚIUNEA a 3-a*
Folosirea mijloacelor de constrângere”

7. La capitolul V, după titlul secțiunii a 3-a, se introduc șase noi articole, articolele 31¹-31⁶, cu următorul cuprins:

„Art. 31¹. – (1) În îndeplinirea atribuțiilor de serviciu, polițistul de frontieră are dreptul să utilizeze mijloace de constrângere, constând în: forța fizică, inclusiv aplicarea unor procedee de autoapărare sau lovituri; cătușe sau alte mijloace care permit imobilizarea membrelor superioare și/sau inferioare, denumite în continuare *mijloace de imobilizare*; mijloace neletale; arme albe și de foc; mijloace adecvate sau, după caz, vehicule, pentru oprirea forțată, blocarea sau deschiderea unor vehicule ori spații închise în care se găsesc persoane și bunuri, ori pentru înlăturarea unor obstacole.

(2) Folosirea mijloacelor de constrângere nu trebuie să depășească, prin intensitate și durată, nevoile reale pentru atingerea scopului intervenției.

(3) Folosirea mijloacelor de constrângere încetează de îndată ce scopul intervenției a fost realizat.

(4) Folosirea mijloacelor de constrângere se face în mod gradual, după avertizarea verbală prealabilă asupra utilizării acestora și după acordarea timpului necesar persoanei pentru a se conforma solicitărilor legale ale polițistului de frontieră. În situația unei acțiuni violente iminente îndreptate împotriva polițistului de frontieră sau a altei persoane, mijloacele de constrângere pot fi folosite fără avertizarea verbală prealabilă.

(5) Folosirea mijloacelor de constrângere în condițiile și în situațiile prevăzute de lege înlătură caracterul penal al faptei și răspunderea civilă a polițistului de frontieră pentru pagubele produse.

(6) Pentru pagubele produse prin faptele polițistului de frontieră prevăzute la alin. (5), se poate angaja răspunderea statului.

Art. 31². – (1) Polițistul de frontieră are dreptul de a folosi forța fizică în scopul înfrângerii rezistenței fizice a persoanei care, fără a folosi violența, se opune ori nu se supune solicitărilor legale ale polițistului de frontieră, potrivit art. 27 lit. n¹) – n³) sau referitoare la:

- a) conducerea la sediul poliției de frontieră sau al altor organe;
- b) efectuarea percheziției potrivit normelor de procedură penală, a controlului corporal și al bagajelor persoanei legitimate, precum și a vehiculului utilizat de aceasta;
- c) aplicarea cătușelor sau a altor mijloace de imobilizare.

(2) Folosirea forței fizice nu trebuie să aibă ca scop provocarea unor suferințe fizice altele decât cele inerente înfrângerii rezistenței fizice a persoanei.

(3) Polițistul de frontieră are dreptul de a utiliza mijloace adecvate pentru a opri și pătrunde în vehicule sau pentru a pătrunde în orice spații închise în care se află persoana aflată în situațiile prevăzute la alin. (1), în scopul extragerii acesteia.

Art. 31³. – (1) Polițistul de frontieră are dreptul de a utiliza cătușe sau alte mijloace de imobilizare în scopul împiedicării sau neutralizării acțiunilor violente ale oricărei persoane.

(2) În scopul prevenirii autovătămării persoanei ori apariției unei stări de pericol la adresa vieții, sănătății sau integrității corporale a polițistului de frontieră sau a altei persoane, polițistul de frontieră are dreptul de a utiliza mijloacele prevăzute la alin. (1), dacă:

- a) persoana condusă la sediul poliției de frontieră este cunoscută cu un comportament violent la adresa sa, a persoanelor sau bunurilor;
- b) persoana condusă la sediul poliției de frontieră a comis sau este suspectă de săvârșirea unei infracțiuni cu violență ori a unor acte de terorism;
- c) persoana a evadat din starea legală de reținere sau deținere ori s-a sustras de la executarea unei măsuri preventive sau a unei pedepse privative de libertate;

d) dotările mijlocului de transport utilizat sau itinerariul de deplasare nu permit adoptarea altor măsuri care să prevină săvârșirea unor acțiuni violente sau fuga;

e) persoana face obiectul unei măsuri privative de libertate dispuse în vederea înlăturării unei stări de pericol pentru ordinea publică.

(3) Dispozițiile legale referitoare la utilizarea cătușelor sau a altor mijloace de imobilizare, prevăzute de reglementările privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate, se aplică în mod corespunzător.

Art. 31⁴. – Polițistul de frontieră are dreptul de a utiliza bastoane, tonfe, dispozitive cu substanțe iritant-lacrimogene și/sau paralizante, câini de serviciu, scuturi de protecție, căști cu vizor, dispozitive cu electroșocuri, arme neletale cu bile de cauciuc sau alte arme neletale, precum și alte mijloace de imobilizare care nu pun în pericol viața sau nu produc o vătămare corporală gravă, în scopul împiedicării sau neutralizării acțiunilor violente ale persoanei, atunci când:

a) utilizarea forței fizice nu a fost sau nu este aptă să producă acest rezultat, sau

b) aceasta intenționează să săvârșească sau săvârșește acțiuni violente cu obiecte, dispozitive, substanțe sau animale ce pot pune în pericol viața, sănătatea ori integritatea corporală a persoanelor.

Art. 31⁵. – Polițistul de frontieră este obligat ca, în cel mai scurt timp, să solicite serviciilor specializate acordarea asistenței medicale de urgență persoanelor împotriva cărora au fost utilizate dispozitive cu electroșocuri, persoanelor afectate de utilizarea substanțelor iritant-lacrimogene, precum și persoanelor rănite prin utilizarea mijloacelor de constrângere. De îndată ce va fi posibil, situația se raportează verbal și, ulterior, se întocmește un proces-verbal.

Art. 31⁶. – Se interzice folosirea cătușelor sau a altor mijloace de imobilizare, precum și a mijloacelor prevăzute la art. 31⁴ împotriva femeilor cu semne vizibile de sarcină, persoanelor cu semne vizibile ale unei dizabilități și copiilor, cu excepția cazurilor în care aceștia înfăptuiesc un atac armat sau în grup, care pune în pericol viața sau integritatea corporală a uneia ori mai multor persoane.”

8. Articolul 32 se abrogă.

9. La articolul 32² alineatul (1), partea introductivă se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 32². – (1) Atunci când folosirea altor mijloace de constrângere nu a dat rezultate, în caz de absolută necesitate, polițistul de frontieră poate face uz de armă în îndeplinirea atribuțiilor de serviciu, în următoarele situații:”

10. La articolul 32² alineatul (2), litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:

„a) împotriva femeilor cu semne vizibile de sarcină, persoanelor cu semne vizibile ale unei dizabilități și copiilor, cu excepția cazurilor în care

înfăptuiesc un atac armat sau în grup, care pune în pericol viața ori integritatea corporală a unei persoane;”

Art. IV. – (1) Pentru o perioadă de 180 de zile de la data intrării în vigoare a prezentului articol, Ministerul Afacerilor Interne, Poliția Română și Poliția de Frontieră Română desfășoară activități de informare a populației cu privire la drepturile și obligațiile persoanelor, drepturile și obligațiile organelor de aplicare a legii, astfel cum rezultă din aplicarea prezentei legi.

(2) Informarea prevăzută la alin. (1) se realizează prin intermediul mai multor instrumente și/sau acțiuni specifice, cum ar fi, fără a se limita la acestea, comunicate de presă și informare prin mass-media, postarea informațiilor pe pagina de internet a instituției, organizarea unor acțiuni specifice în trafic ori cu ocazia executării unor misiuni de ordine publică.

Art. V. – Legea nr. 218/2002 privind organizarea și funcționarea Poliției Române, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 307 din 25 aprilie 2014, cu modificările și completările ulterioare, și Legea nr. 61/1991 pentru sancționarea faptelor de încălcare a unor norme de conviețuire socială, a ordinii și liniștii publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 96 din 7 februarie 2014, ambele cu modificările și completările aduse prin prezenta lege, se vor republica în Monitorul Oficial al României, Partea I, dându-se textelor o nouă numerotare.

Art. VI. – Cu excepția art. IV, prezenta lege intră în vigoare la 90 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

**p. PREȘEDINTELE
CAMEREI DEPUTAȚILOR**

**PREȘEDINTELE
SENATULUI**

FLORIN IORDACHE

CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

București,
Nr.